

سندیکالیسم و امواج بیکاری سازی در انگلستان

مراد عظیمی

یکشنبه ۳ خرداد ۱۳۸۸

در پی فراخوان اتحادیه «یونایت» (اتحاد) علیه بیکار سازی در صنایع خودرو سازی، ماشین آلات و فولاد، دیروز ۱۶ مه ۲۰۰۹ (۲۶ اردیبهشت ۱۳۸۸) بیش از ۷۰۰۰ نفر کارگر زن و مرد- شاغل و بیکار- در شهر بیرمنگام راه پیمایی کرده و در پایان همایشی برگزار کردند. در جلو صف راه پیمایان **لرد جونز**، دبیر کل اسبق اتحادیه کارفرمایان صنایع و وزیر پیشین تجارت شان به شانهِ ی آقای 'تونی ودلی' یکی از دو دبیر کل اتحادیه یونایت حرکت می کردند.

چند سال پیش اتحادیه یونایت از ادغام دو 'اتحادیه حمل و نقل و کارگران عمومی' و اتحادیه آمیکس تشکیل شد. اتحادیه یونایت با ۵/۲ میلیون نفر عضو بزرگ ترین تشکل سندیکایی انگلستان است. کارگران اعم از صنایع تولیدی و خدماتی در اتحادیه یونایت عضویت دارند.

بنا به گستردگی بخش خدمات و مخصوصاً بانک داری در انگلستان، بحران سرمایه داری در این کشور بیش از هر کشور دیگری خود را به شکل بحران بانکی و مالی نشان داده است. در سه ماه اول سال جاری ۲۵۰ هزار نفر به صف بیکاران اضافه شدند. مطابق آمار رسمی دولت، اکنون تعداد بیکاران به رقم ۲/۲ میلیون نفر رسیده است- که از سال ۱۹۸۱ تاکنون بی سابقه است. البته تعداد واقعی بیکاران از این رقم بیشتر است، به این دلیل که کارگر بیکار به گونه خاصی تعریف می شود. فقط کارگران بیکاری که دفتر بیکاری را امضا می کنند، بیکار محسوب می شوند. ولی کارگر بیکاری که با حقوق بیکاری از طرف دولت در کلاس های آموزش حرفه ای شرکت می کند، یا کارگری که به دلایل مختلف دفتر بیکاری را امضا نمی کند، ولی حق بیکاری زیر خط فقر دریافت می کند، از فهرست بیکاران خارج می شوند.

در سه ماه اول سال گذشته تعداد ۲۹۰۰۰ نفر کارگر در صنایع خوروسازی و ماشین آلات 'اتحادیه یونایت' شغل شان را از دست دادند. در سه ماه اول امسال، در صنایع بالا رقم بیکاری به ۶۷۰۰۰ نفر کارگر افزایش یافت. از این گذشته، ظاهراً برای جلوگیری از افزایش بیشتر بیکاری تعداد قابل ملاحظه ای از کارگران در صنایع خودروسازی و ماشین آلات با دریافت دستمزد کمتر ساعات کوتاه تری کار می کنند. دگمار راثین کارگر زن بیکار شرکت کننده در راه پیمایی می گوید: یک روز غم انگیز دوشنبه در ماه دسامبر آنچه که انتظارش را نداشتم از دست دادن کارم بود. مدیر ما را به دفترش صدا کرد. او گفت نه پول برای پرداخت دستمزد شما دارم و نه هزینه های دیگر. این گفته تکان دهنده بود. من ۹ سال بود که در یک کارخانه تولید کننده لوله های آلومینیوم فنی کار می کردم. شایع شده بود که ممکن است عده ای را بیکار کنند، ولی انتظار نداشتم که همه ما بیکار شویم. هر کسی به گونه ای واکنش نشان داد. کارگری که پیرتر از من بود غم و دردش چنان سنگین تر شد که ناگهان بغض اش ترکید و گریه کرد. آری با شروع بیکارسازی ها در دو سال گذشته، این صحنه ها بارها و بارها تکرار شده و با ادامه بیکارسازی ها

ادامه خواهد یافت.

از سوی دیگر، برای مقابله با خطر ورشکستگی بانک ها، دولت سرمایه داری انگلستان چندین صد میلیارد پوند، به هزینه طبقه کارگر در اختیار بانک ها گذشته است. فراموش نکنیم که عمده سهام داران بانک ها اقلیتی ناچیز از کل سهام داران بانک ها را تشکیل می دهند. بدین ترتیب، عده ای از سهام داران کلان در قمار روابط سرمایه داری صدها میلیارد پوند از دست دادند، و وظیفه دولت سرمایه داری بوده است که به داد این سهام داران برسد تا آن ها سرنوشت غمناک هزاران هزار کارگر گرفتار در بحران سرمایه داری را تجربه نکنند.

درک این نکته به عقل چندانی نیاز ندارد که اداره بانک های ورشکسته را دولت باید به دست گیرد. ولی دولت سرمایه داران چنین چاره ای نیندیشید. بلکه به نجات بزرگ سرمایه داران برخاست. در همان برهه ای که بانک ها به خاطر عملکرد فاجعه بارشان ظاهراً مورد سرزنش قرار گرفتند، در همان زمانی که دولت سرمایه داری بیش از صد میلیارد پوند به بانک 'اچ باس' پول ریخت، و در همان زمانی که مدیر کل این بانک به خاطر سیاست های نادرست مجبور به استعفا شد، خبری درز کرد مبنی بر این که وزیر مسئول حکم قرار داد بازنشستگی زود رس آقای فرد گودوین را امضا کرده است. برابر با این توافق نامه، برای جناب مدیرکل بانک 'اچ باس' مبلغ ۷۰۰ هزار پوند حقوق بازنشستگی سالانه و مادام العمر تعیین شده بود.

برمتن چنین رویدادهایی است که اتحادیه یونایت، با دو و نیم میلیون عضو، بدون فراخوان به اتحادیه های همپالگی اش، یک راه پیمایی ۷۰۰۰ نفری علیه اعتراض به بیکارسازی ها را سازماندهی می کند، و از دولت می خواهد از خواب بیدار شود و جلو از بین رفتن صنایع خودرو سازی و ماشین آلات و نابود شدن مهارت کارگران را بگیرد. آیا دولت سرمایه داری و سرمایه داران در خواب بودند، یا این که اتحادیه یونایت آگاهانه چشم و گوشش را به آنچه می گذشت بسته بود؟ اتحادیه یونایت نظیر تمام اتحادیه های دیگر، به مثابه یک پایه اساسی استمرار نظام سرمایه داری، اگر دیروز نیک می دانست که وظیفه اش بی عملی، سکوت و ... در مقابل عظیم ترین بحران سرمایه داری- بعد از بحران ۱۹۲۹- است، امروز هم خوب می داند که همچون دریچه اطمینان، وظیفه اش به خیابان آوردن هفت هزار نفر کارگر با پرچم های سرخ قلبی برای ریختن آب خنک بر خشم فرو خورده کارگران است.

در اول ماه می امسال حدود دو میلیون کارگر در فرانسه به خیابان ها ریختند. اتحادیه های انگلستان و از جمله اتحادیه یونایت ۲/۵ میلیونی در خیابان های انگلستان غایب بودند. همین روز گذشته، ۱۵۰۰۰ نفر کارگر اتومبیل سازی فیات از شهرهای ترمینی امرسه در سیسیلی و بومی گلینو نزدیک ناپل- مدت یک سال است با دست مزد های فقیرانه خانه نشین شده اند- جلو ساختمان مرکزی شرکت در تورین دست به تظاهرات زدند: پرده دیگری از عملکرد سندیکاها در کشور دیگری از جهان سرمایه داری. نه اتحادیه ایتالیا در همبستگی به سراغ اتحادیه آمد و نه این دومی سراغ اولی را گرفت.

قدرت دول سرمایه داری، از ارتش و پلیس و پلیس مخفی و... به مهار طبقه کارگر در درون روابط ظالمانه سرمایه داری وابسته است. طبقه سرمایه دار در مقابل طبقه کارگر متحد و ضد سرمایه، ضعیف و ناتوان و زبون است. اگر کارگران نیروگاه های برق دکمه برق را فشار دهند، کارگران تصفیه آب شیرهای آب را ببندند، کارگران ارتباطات الکترونیکی دکمه های کنترل ماهواره ها را فشار دهند و... کل نظام سرمایه داری انگلستان از نفس

خواهد افتاد. اتحادیه یونایت و همپالگی هایش در جاهای دیگر، با مهار کارگران انگلستان و کشورهای دیگر در چهارچوب مقدرات نظام سرمایه داری، اساس و پایه تداوم این نظام نکبت بار و سروری سرمایه داران را تضمین می کنند.

مراد عظیمی

۱۷ می ۲۰۰۹

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری

<http://www.hamaahangi.com>

khbitkzs@gmail.com